

VITAJTE V MAFII 2

BOŽK SMRTI

MAFIA
ROMANCE

LESHIANA VIŠŇOVSKÁ

VENUS
PRES

Leshiana Višňovská: Bozk smrti
Druhá časť série Vitajte v mafii

Vydanie prvé
Copyright © 2026 Leshiana Višňovská

Vydalo vydavateľstvo VENUPRESS s. r. o.,
Budatínska 3230/16, 851 04 Bratislava,
www.venupress.sk v roku 2026 ako svoju 40. publikáciu

Jazyková a štylistická úprava: Simona Dziak
Grafické spracovanie obálky: Michaela Vysloužilová
Grafika: Depositphotos.com, Freepik.com
Sadzba a grafická úprava: VENUPRESS s. r. o.
Tlač a väzba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej alebo elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v tlačenej, elektronickej či inej podobe bez predošlého písomného súhlasu vydavateľstva VENUPRESS. Neoprávnené šírenie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-69085-65-7
ISBN pdf: 978-80-69085-66-4
ISBN epub: 978-80-69085-67-1
ISBN mobi: 978-80-69085-68-8

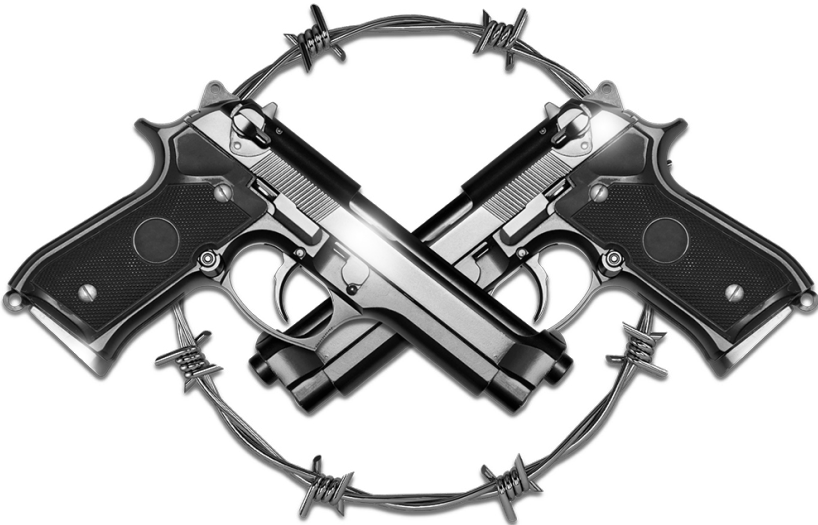
VENUPRESS
Bratislava 2026

*Nezabudnutelnú cestu
podsvetím praje*

Leskiana Višňovská

BOŽK SMRTI

LESHIANA VIŠŇOVSKÁ

VITAJTE V MAFII 2

BOŽK SMRTI

LESHIANA VIŠŇOVSKÁ

VAROVANIE

V knihe sa môžu vyskytovať explicitné sexuálne scény, morálne šedé postavy, násilie, drogy, prostitúcia, mafia a jej praktiky, toxické vzťahy, vulgarizmy, znepokojivé scény s maloletými osobami, trauma a PTSD, únos, vydieranie, grafické znázornenie násilia a iné.

Žiadna časť tejto knihy nemá romantizovať ani ospravedlňovať násilie v akomkoľvek znení. Je veľmi dôležité rozlišovať knižnú fikciu a realitu.

Vekové odporúčanie: 18+

Kniha nie je vhodná pre citlivé povahy.

Upozorňujeme, že kniha obsahuje scény nevhodné pre maloletých čitateľov.

*Príbeh je fikcia a akákoľvek
podobnosť so skutočnými udalosťami
či osobami je čisto náhodná.*

PLAYLIST

Lana Del Rey – Dark Paradise
Skyfall Beats – Swamp Of Sorrow
Yarin Primak – My Lord
Ben Cocks, Nikisha Reyes-Pile – So Cold
Christian Gates – Lost
Lil Peep – Leanin’
Damned Anthem – Zombie
Lo Spirit – Anymore
Lupe Fiasco, Guy Sebastian – Battle Scars
Sia – Bird Set Free
Lil Peep – Right Here
Joseph William Morgan – Memory
Chris Brown, French Montana – Gangsta Way

Celý playlist nájdete tu:

HIERARCHIA V TRADIČNEJ COSA NOSTRE

Don (Boss) – hlava celej rodiny, má konečné slovo vo všetkom.

Underboss – druhý najvyšší člen, potenciálny nástupca dona, dohliada na caporegime.

Consigliere – poradca dona, skúsený a rešpektovaný člen, často právnik. Nemá priamu výkonnú moc, ale jeho slovo môže mať veľkú váhu.

Caporegime (Capo, Captain) – vedie skupinu vojakov, zodpovedá sa donovi alebo underbossovi.

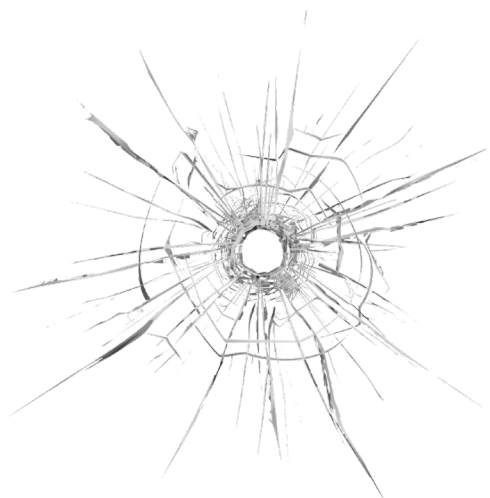
Soldato (Soldier, Made Man) – vojak. Plnohodnotný člen mafie, ktorý prešiel ceremóniou a stal sa súčasťou rodiny.

Associato – spoločník. Nie je členom rodiny, ale spolupracuje s mafiou. Zvyčajne sú to podnikatelia, právnici, politici a kriminálnici.

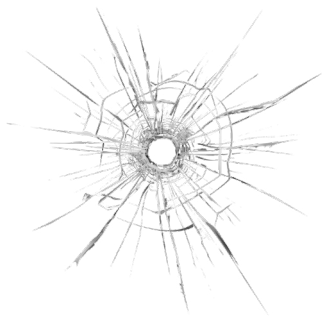
VÝZNAM POJMOV

Omerta – zákon mlčanlivosti.

Vendeta – krvná pomsta.

PRE TÝCH, KTORÍ ZISTILI, ŽE
NIE VŠETKY JAZVY SA HOJA.
NIEKTORÉ SA LEN UČÍME NOSIŤ.

„AK ŤA NIEKTO ZRADÍ A TY
HO NECHÁŠ ŽIŤ, UČÍŠ HO,
ŽE MÔŽE POKRAČOVAŤ.“

– VITO GENOVESE –

Nenávisť má základy v bolesti, inak nemôžeme hovoriť o nenávisti, ale o prázdnom slove bez citu.

Len si spomeňte, keď vám niekto ublížil tak veľmi, že ste túžili držať v rukách jeho vnútornosti. Spomeňte si na neznesiteľný tlak drviaci vaše vnútro, na chuť rozbiť všetko okolo, na krik páliaci vám hrdlo. A teraz na to skurvené uvedomenie si, že v skutočnosti nemôžete nič urobiť.

Ostala len história bolesti meniac sa na nenávisť.

Na svete neexistuje nič, čo by nemalo svoju históriu. Výnimkou nie je ani vendeta. Už samotné slovo vzbudzuje strach naprieč kontinentmi po stáročia. Ľudia sú vskutku nepoučiteľní. Ochotne obetujú čokoľvek, aby vyšliapali po rebríku moci na samotný vrchol. Akoby zabúdali, že je poskladaný z kostí ich najbližších.

Zrada sa trestá smrťou. Nepripúšťajú sa výnimky.

Svoju históriu máme aj my a kúsok z nej sme vám už ukázali.

Prežili ste?

My totiž nie.

Kým sa však vyberieme po ďalšej ceste, musíme vám pripomenúť jednu vec.

Nie sme dobrí ľudia a za každé porušenie pravidiel sa platí krvou. Nikdy na to nezabúdajte.

Ste pripravení? Tak v tom prípade:

VITAJTE V MAFII

DRUHÁ ČASŤ

BOZK SMRTI

PROLÓG

Mafiáni sa radi ukrývajú za vieru. Veria svojim vlastným zásadám a pravidlám, veria v silu rodiny a moci. Veria v Boha.

V poslednom prípade patrím medzi výnimky. Nikdy nesesádzam v kostole v prvých laviciach a nesnažím sa s predstieranou oddanosťou Všemohúcemu klamať okolie o svojej čistote a nezištnosti. Boli by to skurvené lži a pokus zaistiť si aspoň malú úľavu na duši za všetky špinavosti, akých sa dopúšťam.

Pred pár mesiacmi som do tohto kostola vstúpil s pocitom, že nemám dušu. Dnes z neho odchádzam s presvedčením.

Za chrptom mi stále znie ozvena výstrelov, než ju napokon nadobro prebije ruch veľkomesta. New York sa prebudil do nového dňa, do klamlivého pocitu krásnych chvíľ.

Zo všetkých navôkol ho vymažem v priebehu sekundy.
Jediná sekunda...

Vždy rozhoduje jediná sekunda.

Tentoraz začnem svetom hýbať ja.

Ľudia sa zastavujú a so záujmom si ma obzerajú. Prekvapenie v ich očiach následne vystrieda strach. Zaiste nikto z nich nečakal, že až vykročí po svojej známej trase, stretne chlapa s krvou na tvári a so zbraňou v ruke.

A nie hocijakého, ale takého, ktorý donedávna zaberá titulné stránky všetkých novín a tučné písmo varovalo pred jeho bezcitnosťou a chladnokrvnosťou.

Obzriem si ich iba nakrátko. Neujde mi, že zdesene zazerajú do kostola a nepochybne si vytvárajú vlastné scenáre, čo sa v ňom odohralo. Nechám ich v predstavách a vykročím k svojmu autu.

Odovzdal som prvý odkaz a preklial Boha, a pokiaľ skutočne existuje, radím mu, aby sa začal modliť on ku mne. Odteraz melú moje mlyny a idú si po prvého skurvysyna z dlhého čierneho zoznamu s názvom *Smrť*.

KAPITOLA 1

Tyler

Zastavím auto pri budove 7 Park Avenue, otočením kľúča v zapalovaní utíšim motor a ponorím sa do vlastného pochmúrneho sveta. Iba zvuky z ulice sa ma snažia presvedčiť, že život naďalej pokračuje a všetko, čo sa tu včera udialo, je len desivý klam. Akoby sa tu nikdy neodohral jeden z najväčších masakrov, aké toto mesto zažilo. Ľudia sa pokojne prechádzajú po chodníkoch, autá jazdia po preplnených cestách, slnko svieti...

Zasraná ilúzia.

Jedinou pamiatkou je krvou sfarbený asfalt, po ktorom vykročím k vchodovým dverám bytového domu. Kroky za mnou zastanú spoločne s mojimi, keď si vo vstupnej hale za pultom všimnem novú tvár. Hneď ako ma žena v recepcnej rovnošate zbadá, vykúzlí rozpačitý úsmev a popraje mi dobré ráno. Vycvičili ju rýchlo, lenže nedokáže zamaskovať stopy nervozity, aké v nej vyvoláva moja prítomnosť.

Momentálne ma nový personál nezaujíma. Prejdem k pultu a všimnem si fotografiu mladého chlapca, ktorá visí na stene. Jeho úsmev je plný nádeje a oči žiaria živo-

tom. Prišiel oň kvôli mne. Ešte pred pár hodinami stál za pultom a liezol mi na nervy, aj keď si len robil svoju prácu a snažil sa odovzdať mi poštu. Pracoval v nesprávnej budove, a to je jediný dôvod, prečo sa už nikdy nevráti k svojej matke.

Obrázok mladého chlapca následne vystrieda iná tvár. Najdokonalejšia na svete. Jediná, ktorá si nezaslúži zažívať krutosti tohto skurveného sveta.

Nedokázal som ju pred ním ukryť. Moje objatie bolo prislabé.

Do žíl sa mi vleje nová dávka nenávisť. Ani by som neveril, že je to vôbec možné. Preménim ju na hnev a s odhodlaním sa vyberiem k výťahom.

Potrebujem náboje, netrpezlivo čakajúce na svoju príležitosť, ukryté v trezore v mojej pracovni. Posledné som vystrielal do Boha. Snáď až vykrváca, utopí sa v jeho krvi celý svet.

Pripomína mi ju každé miesto. Obyčajná chodba bytovej budovy, malá kabína výťahu, náš apartmán...

Vidím ju sedieť na sedačke. Keď ma uvidí prichádzať, hneď sa usmeje a položí knihu na stôl...

Prejdem do spálne. Pokojne spí v našej posteli, taká nevinná a krásna.

Snažím sa zhlboka nadýchnuť, ale nedokážem dostať kyslík do pľúc. Včerajším dňom som definitívne prišiel o schopnosť dýchať, hoci naďalej žijem. Len tá neustále bodajúca bolesť v hrudníku mi dáva na vedomie, že moja smrť sa nezadržateľne blíži. Poddám sa jej však až vo chvíli, keď si budem istý, že všetci sráči odišli spoločne so mnou.

Otvorím dvere skrine a pohl'adom prejdem po oblečení nasiaknutom jej vôňou. Predstavím si ju v ružových šatách z oslavy mojich rodičov. Vyzerala v nich tak nádherne.

Ani netuším, ako dlho tu stojím a dívam sa na svoj poklad. Na jej jemné črty tváre, malý nos a hanblivý úsmev, ktorým si ma získala, a preto jej patrí už navždy. Vybavujem si všetky spomienky, krásne aj tie zlé, a každú chvíľu, ktorá by dokázala zvrátiť osud, ak by som vtedy konal inak.

Nie je možné vrátiť čas a prepísať minulosť, no dokážeme hýbať budúcnosťou. A tá bude plná krvi, utrpenia a smrti. A práve smrť sa mi rozlieva v kostiach a jej šepot mi nad hlavu vztáhuje mračná. Obopína okolo mňa ruky, vnára ma do sveta nenávisti a hlavne nesmiernej túžby po pomste, ktorej sa pokorne oddávam.

Z tichých dohadov s večnosťou a spomienok s vyvolenou ma vytrhne klopanie na dvere. Za iných okolností by som jeho diskretnosť a snahu dopriať mi chvíľku priestor ocenil, teraz ho preklínam. Moja ignorácia nemá žiaden účinok, preto, keď sa klopanie premení na búchanie, zavriem skriňu a prejdem k vchodovým dverám.

Nájdem za nimi Paola, s tvárou plnou starostí aj mier-
nych výčítiek. Šiel z nemocnice za mnou, takže o mojom nedávnom vyčíňaní v kostole vie.

„Vyzeráš strašne,“ povie ako prvé, keď ma zbadá.

Ani trochu ma to nezaujíma. Nemienim reagovať, len sa obrátim a vyberiem sa do kuchyne. Nasleduje ma a nepovie ani slovo, keď mu podľa zaužívaných tradícií nalejem do pohára whisky.

Nevezme si ho, ale založí si ruky na hrudi. „Čo máš, kurva, v pláne?“

Akoby to nevedel. „Kde je Tino?“

Na okamih odvráti zrak. Je to jasné znamenie, že sa mi odpoveď nebude páčiť. Len čo otvorí ústa, nie je viac pochyb, že môj predpoklad bol správny. „Je mŕtvy.“

Nedávno ponúkaný pohár preletí cez celú kuchyňu až

do obývačky a rozmláti sa v nej na tisíce kúskov. „Kurva!“ zvriesknem skôr, než stihnú doznieť posledné zvuky rozbíjajúceho sa skla. „Ako je to možné?! Nemohli ste ho udržať nažive?!“

„To som mu mal dať dýchanie z úst do úst?“ bráni sa s miernou podráždenosťou. „Skapal, to je podstatné...“

„Nie, kurva!“ skočím mu do reči. „To vôbec nie je podstatné! Ešte nemal zomrieť, určite nie takto!“ Ani si neuvedomujem, kedy k nemu prikročím tak blízko, až sa nám takmer dotýkajú čelá. Paolo neuhne, odhodlane stojí na mieste, pripravený na môj hnev.

„Čo sa tam stalo, Tyler?“

Jediná otázka ma dokáže vrátiť o niekoľko hodín späť. Do okamihov, kvôli ktorým už viac nič nemá zmysel, a hlavne, kvôli ktorým sa nedokážem ovládať. Zdrapím Paola za golier košele. „Neser ma!“ precedím cez zuby.

„Ja ťa neseriem, som v tom predsa s tebou,“ zmierni tón. „Lenže správaš sa ako nepričetný. Strieľať v kostole? To myslíš vážne?“ Stojí tvárou v tvár hrozbe a aj napriek tomu si dovoľí chrliť na mňa výčitky.

„Smrteľne,“ odvrknem, pozbieram v sebe posledné zvyšky sebakontroly a pustím ho. Schmatnem fľašu whisky a namierim si ju k ústam. Ani poriadna dávka alkoholu nedokáže zastaviť bolesť, aká mi prúdi celým telom. Bodá a páli, trhá a horí. Som mŕtvy, ale stále nie a nie zomrieť.

Paolo mi vytrhne fľašu z ruky a tresne s ňou o kuchynskú linku. „Nedal si sa ošetriť, ty magor?“

„Daj mi pokoj.“ Na jeho kokotiny naozaj nie som zvedavý.

„Daj si dole košeľu.“ A on na moje tak isto nie.

„Naser si.“

„Ty si naser.“ Vyberie sa do obývačky. Pozorujem ho,

ako sa mi prehrabáva v komode. Keď nájde lekárničku, kývne hlavou k sedačke.

Nemám dostatok síl a už vôbec nie nervov sa s ním naťahovať, preto ho poslúchnem. Posadím sa na hranu konferenčného stola a postupne rozopnem jeden gombík po druhom. Keď sa dostanem k ľavému rukávu, nedokážem pokračovať.

„Ježišikriste,“ započujem Paolov vzdialený hlas, keďže som sa presunul na miesto, kam nemá prístup.

Pred očami sa mi odohrávajú udalosti posledných hodín, také živé, akoby sa opäť opakovali v celom svojom krutom svinstve. V ušiach mi znie jej hlas, chvíľu odhodlaný, chvíľu plný beznádeje a strachu. V ďalšej sa zmení na zúfalý krik, až postupne prenikne do rezignovaného náreku. A napokon sa zmení na tichý plač, než nadobro utíchne.

„Tyler?“

Strhnem sa a stretnem sa s ustarosteným pohľadom svojho brata.

„Mal by si ísť za lekárom.“

Prezriem si zranenia. Hlboké rezné rany sa ťahajú v polmesiach na oboch zápästiach a spod množstva zaschnutej krvi vidieť kosti. Stačilo málo a nepochybne by som si odtrhol ruky. „Nechcem ísť za lekárom.“ Naveky ostanem poznačený, tak ako je naveky poznačená ona.

Vyzlečiem si košeľu a hodím ju na podlahu.

Paolo si porazenecky povzdychne. Nesnaží sa ma presvedčiť, iba nastaví ruku, aby som mu podal svoju. Rozumiem, že sa mi snaží pomôcť, a hoci o jeho pomoc nestojím, on nie je príčinou môjho hnevu. Nie je preto fér, aby som svojich démonov vypúšťal práve naňho.

Ranu mi vyčistí alkoholom a nevynechá ani krvou zaschnuté prsty. „Bude to chcieť trochu whisky,“ prehovorí, kým sa snaží navlieknúť niť na chirurgickú ihlu.

„Nepotrebujem whisky.“

Ani toto moje rozhodnutie nekomentuje. Zohne sa a opatrne sa pustí do práce. Síce nie je žiaden profesionál, podobných zákrokov má za sebou viac než dosť. Nie raz dával dohromady mňa či iných chlapov.

Vnímam na sebe jeho pohľad, keď mi prechádza ihlou cez kožu. Nič však necítim. Alebo možno niečo áno, ale zožiera ma iná bolesť, a tej sa nejaká sprostá ihla nedokáže vyrovnat’.

„Čo sa tam stalo?“ nadhodí opatrne.

Zabil som ju.

„Nič.“

Zavrtí hlavou a nepatrne zatne sánku. Seriem ho a je mi to úplne jedno.

„Hovor so mnou.“

Nemám chuť hovoriť, preto len pozorujem, ako postupne dáva dohromady včerajšiu spúšť. Keďže nie je odborník, zaiste mi na rukách ostanú odporné jazvy, i keď napokon sa to zahojí a niť sa vstrebe do tela. Na tom mi však nezáleží. Moje najväčšie jazvy sa nachádzajú niekde celkom inde. „Čo sa tu včera dialo?“ ozvem sa vo chvíli, keď Paolo pomaly končí s amatérskym zákrokom.

„Z realitky sme bežali priamo na Park Avenue. Chvíľu nám to trvalo, keďže sme nemali auto.“

Lebo vždy jazdíme mojím a akosi som nemal čas dávať im kľúče.

„Vyzeralo to tu strašne,“ pokračuje. „Prišli sme neskoro, všetci naši muži boli mŕtvi.“

„Kde je Sarah?“ svitne mi odrazu.

„U mňa doma. Grace už bola preč, a keď zmizli aj zvyšní hajzli od Bernardiho, vzal ju odtiaľto Simon.“

Zrejme by sa mi trochu uľavilo, ak by nespomenul Grace. Jej meno mi neustále znie v hlave, ale občas ho nahradia iné slová.

Nedokázal si ju chrániť...

Snážil si sa málo...

Zlyhal si...

Ani neviem, kedy mi Paolo stihol obviazať zápästia obvazom. Odrazu odkladá veci do lekárnicky. „Aj tak nerozumiem, prečo si napriek Simonovi dovolil Arturovi vstúpiť do famílie.“

Je to po prvýkrát za osem rokov, kedy otvoril túto tému.

Simon je Arturov bratranec, no podstatnejšie je, že patrí k členom newyorského policajného oddelenia, a naše pravidlá striktné zakazujú vstúpiť do famílie komukoľvek, kto má akékoľvek väzby na policajtov, zvlášť ak pochádzajú z jednej rodiny. V Arturovom prípade som urobil výnimku, o ktorej vie len Paolo, Lorenzo a môj otec.

„Pretože som to tak chcel,“ odpoviem stroho.

„Nepoznal si ho. Odkiaľ si vtedy mohol tušiť, že robíš správnu vec?“

„Sklamal snáď niekedy?“ dám mu protiotázku.

Odkráča s lekárnickou ku komode. „Úprimne? Včera som na chvíľu zapochyboval.“

Ja nie. Obaja sme vedeli, že nemám inú možnosť a musím odísť s nepriateľmi. V tomto boji som nemal šancu vyhrať. Ale to napokon ani v tom ďalšom.

„Kde je vlastne Arturo?“

Zavrie skrinku a oprie sa o ňu chrbtom. „Ostal v nemocnici.“

To ma prekvapuje. Rátal by som, že za mnou pôjde práve on. Nielen z dôvodu, že na zachovanie mojej chladnej hlavy má väčší vplyv než Paolo. Ten ma vo väčšine mojich zlých rozhodnutí skôr podporí.

Z jeho upreného pohľadu čítam, že tentoraz nebudem mať také šťastie.

„Nezastavíš ma,“ uistím ho.

„Stavíme sa?“ z hlasu mu vyžaruje výzva.

Viem si predstaviť, čo by sa dialo, ak by som si teraz stál za svojím. Zbytočne by sme si navzájom rozmlátili ksichty, pretože v tomto prípade sú na mňa pripravení viac ako za iných okolností. Nepochybne sa postarali, aby mi za riťou stála celá família, len aby som bezmyšlienkovite nevpadol do Hobokenu, čo mám koniec koncov aj v pláne.

„Štyridsaťosem hodín,“ prehovorí miernejšie. „Sú to najhoršie hodiny, Tyler. Všetko príde v správny čas, lenže práve tieto by si mal tráviť niekde inde, a nie hnať sa za pomstou.“

Rozumiem, čo sa mi snaží povedať. Grace je v kritickom stave a ja som ju opustil. Mal by som byť pri nej, držať ju za ruku a prosiť ani neviem koho, aby jej pomohol. Prepadne ma ďalší pocit viny a uvedomím si, že som opäť zlyhal. Kvôli mne bojuje o život a ja som ju nechal samu.

„Iba sa prezlečiem,“ oznámim mu a vykročím k spálni. Paolo ma zastaví v momente, ako sa mu obrátim chrbtom.

„Vráť sa, máš v ramene dieru.“

Vlastne áno, včera som schytil guľku pri prestrelke v areáli. Porazenecky sa vrátim na miesto a bez akýchkoľvek protestov ho nechám, aby ma opäť ošetril.

„Poviem Stevenovi, aby sa ti na to pozrel. Nemienim riskovať, že dostaneš infekciu.“

A ja mu nemienim vysvetľovať, že sa na to môžem vysrať.

„Našťastie ťa neprestrelila, len sa o teba obtrela.“

Pred piatimi sekundami som tam mal kráter. Začína ma unavovať. „Môžeš si pohnúť?“

„Už to bude.“ Po chvíli uzná, že jeho misia je defi-

nitívne na konci. Samozrejme, že si ma najprv poriadne prehliadne.

Vyberiem sa za pôvodným plánom a len čo za sebou zatvorím dvere spálne, trochu sa mi uľaví. Nestojím o spoločnosť, povzbudivé reči či ustarostené pohľady priateľov. Jediné, čo chcem, je, aby sa Grace prebrala a všetko bolo opäť správne.

Lenže je to nemožné želanie. Nikdy nič nebolo správne. Naša náklonnosť, láska či dôvera. Všetko to boli len podnety, kvôli ktorým sme sa istým krokom blížili k záhube. Natoľko nám opantali myseľ, až si ona prestala uvedomovať riziká a ja som ich pre vlastnú sebeckosť ignoroval. Zatvárali sme oči a kráčali k priepasti, do ktorej sme sa napokon zrútili. A kvôli tomu ich Grace viac nedokáže otvoriť.

KAPITOLA 2

Tyler

V živote som urobil mnoho svinstiev a spôsobil nespočetné množstvo utrpení, za ktoré si nepochybne zaslúžim pykať. Vždy som si to uvedomoval a rátal s tým, že až nastane deň zúčtovania, zaplatím vysokou cenou. Vlastnou slobodou či dokonca životom.

Takto by to podľa správnosti malo byť.

Jednoznačne som nečakal, že do môjho života vstúpi niekto, kto pre mňa bude mať najvyššiu hodnotu. A práve touto vzácnosťou som nikdy nechcel platiť.

Nik sa ma však na môj názor nepýtal a ani mi nedal možnosť výberu. Ak by existovala šanca vymeniť si s ňou miesto, neváhal by som ani sekundu. Takto to, žiaľ, nefunguje. To ona bezvládne leží na nemocničnej posteli a dýcha len vďaka prístrojom. Ona platí daň za môj špinavý svet, a to iba kvôli tomu, že si dovolila milovať ma.

Je ešte drobnejšia, než si ju pamätám a pokožku má takú bledú, až splýva s posteľnou bielizňou. Neviem, ako dlho hľadím na jej krehké telo a mučím sa spomienkami na osudný deň. Už ani neviem, kedy sa odohral.

Sekundy trvajú minúty, minúty hodiny...

Čas je iba zasraný pojem, ktorý si dovoľí plynúť bez toho, aby bola Grace jeho súčasťou. Neodvážim sa dúfať, že sa to jedného dňa zmení. Nespolieham sa na zázraky, nemám na ne nárok.

Niekde v najzastrčenejšom kúte mojej mŕtvej duše ale predsa len horí malý plamienok. Skurvená nádej, neschopná vzdať sa túžby opäť vidieť jej nádherné oči. Chýba mi každá jej časť. Úsmev, čo robil deň krajším, smiech, vďaka ktorému mi začalo biť srdce. Teplá náruč, pre ktorú som začal žiť...

Obavy z jej straty sú však silnejšie ako klamlivá ilúzia nádeje. Strach mi zvierá celé vnútro a síce na to nechcem myslieť, nemôžem sa zbaviť pocitu, že ma čoskoro nadobro opustí. Neverím na krajšie zajtrajšky a čím dlhšie ju pozorujem, tým viac sa ten skurvený pocit zintenzívňuje.

Položím dlaň na jej drobnú ruku. Je celá studená, ako predzvesť čohosi zlovestného. „Prebud’ sa, poklad môj,“ prehovorím k nej potichu a napäto čakám, či na moju žiadosť zareaguje.

Nič sa však nedeje.

Nedokážem si predstaviť žiť bez nej. Je jediný dôvod, pre ktorý som sa v živote dokázal usmiať. Iba vďaka nej som schopný niečoho lepšieho, než za sebou nechávať stopy krutosti a utrpenia. A ona tu leží, bez pohnutia, a nemá silu vrátiť sa späť. Svet, do ktorého som ju zatiahol, ju vyčerpal do posledného dychu.

Dvere od izby sa otvoria a o chvíľu opäť zatvoria. Neobťažujem sa obrátiť ku komukoľvek, kto ku mne kráča.

„Tyler?“ započujem tesne za chrbtom Stevenov hlas.

Smútok, aký sa mu v ňom odráža, ma donúti zatnúť sánku a viac znenávidieť každého, kvôli komu musí byť Grace v tomto stave.

„Kedy sa preberie?“

Nepatrne si povzdychne a postaví sa priamo vedľa mňa. „Na to je ešte skoro. Ona to ale zvládne.“

Nacvičené frázy pre blízkych pacientov ma ani trochu nezaujímajú. „Hovor so mnou na rovinu.“

Odpovie po krátkom tichu. „Neviem.“ Položí mi dlaň na plece. Ani jeho priateľské gesto ma nezaujíma. „Žiaľ, nedokážem už nič urobiť.“

Nemôžem mu to mať za zlé, lenže momentálne nenávidím celý svet a Steven v mojich očiach zlyhal. Za prachy, aké mu každý mesiac platím, by mal dokázať pri viesť k životu aj zasraného Boha.

Zloží mi ruku z pleca a siahne si do vrecka. „Niečo som ti priniesol.“

Po prvýkrát, odkedy prišiel, odlepím pohľad od Grace a pozriem sa naňho. Tvár mu odráža stopy únavy. Až teraz si uvedomím, že je zrejme v nemocnici od chvíle, kedy mu začala včerajšia zmena. Poznám ho dlhé roky, preto viem, že svoju prácu berie tak vážne, ako som ja pred pár mesiacmi bral tú svoju, ale nech sa k nemu dostali akékoľvek prípady, vždy si udržiaval profesionálny odstup. Teraz neodišiel, aby jej bol nablízku.

Vytiahne ruku z vrecka a roztvorí dlaň. „Mal by som ti dať jej osobné veci, ale mala pri sebe iba toto.“

Už ani nespočítam, po koľký raz sa mi zastaví srdce. Ako je možné, že ešte stále žijem?

Vežmem si od neho retiazku z bieleho zlata s príveskom v tvare srdca. Len čo sa moja pokožka stretne s teplým kovom, rozochvejú sa mi prsty a následne aj celé telo. V mojom vnútri sa rozpúta niečo podivné. Niečo, čo ani prinajmenšom nedokážem ovládať. Zasiahne ma to plnou silou priamo v hrudníku, zovrie orgány a donúti prudko dýchať.

Dokážem sa sústrediť iba na tú malú vec, ktorá kedysi dokázala vyvolať radosť, nefalšovaný úsmev a pocít šťastia. Drobný dôkaz lásky nevyčísľiteľnej hodnoty. Zrejme to jediné, čo mi po nej ostane, okrem nezabudnuteľných spomienok. Posledná hmatateľná vec.

„Tyler?“ dvihne Steven ruku, ale prudko od neho odstúpim.

„Chod' preč.“ Snád' ma počul, pretože ja seba nie.

„Nemal by si...“

„Odíď. Prosím.“

Zrejme pochopí, že v tejto chvíli skutočne netúžim po spoločnosti, pretože sa v izbe s neznesiteľne ostro pípajúcim zvukom rozoznejú kroky, ktoré následne zaniknú za zatvorenými dverami.

Len čo odtiaľto zmizne, zúfalstvo a bezmocnosť nadomnou prevezmú moc. Hodia ma na kolená priamo k jej posteli a zovrú mi hrdlo tak silno, až nedokážem plynulo dýchať. Naprieč celým telom sa mi plazí skurvená horúčava, kvôli ktorej sa mi točí hlava, a z akéhosi nepochopiteľného dôvodu je všetko navôkol rozmazané. Páli ma tvár aj oči, horí mi celé vnútro a čosi neznesiteľné mi drví kosti.

Kdesi v diaľke počujem jej hlas, márne sa však snažím rozoznať slová. Volá ma k sebe, či sa so mnou lúči? Má to byť prelud želanej budúcnosti, alebo spomienky na naše spoločné okamihy?

Čo sa to, kurva, deje?

Silno zavriem oči a zatnem päste, až sa mi drobný kov zaryje do dlane. Z posledných síl sa nad sebou snažím prevziať kontrolu. Trvá nekonečné minúty, kým sa mi podarí skrotiť dych a aspoň trochu uhasiť vnútornú bolesť. Naďalej ma ale pália pľúca a krváca srdce.

Nemôžem si dovoliť strácať sily a poddávať sa smrti,

hoci by som ju uvítal s otvorenou náručou. Nesmiem nechať Grace bojovať osamote. Musím sa pozbierať a stáť pri nej do posledného okamihu. Či bude znamenať definitívny koniec, alebo sa vráti ku mne, je len v jej rukách. A ja ju do tej doby nemienim pustiť.

Pomaly rozlepím viečka a zaostrím zrak na Grace. Pôsobí, akoby len spala. Presne tak, ako som ju videl spávať každú noc. Pokojne a uvoľnene. Ani neviem, čomu mám vlastne veriť. Všetko mi pripadá ako ilúzia, zasraná predstava zlého sna, ktorého som sa každý deň podvedome obával, a teraz sa mi premieta pred očami v spomalených záberoch, ktoré si ani naďalej nechcem pripustiť ako realitu. Iba tá skurvená bolesť zmietajúca celým mojim telom mi nemilosrdne pripomína, ako sa žalostne mýlim. Naozaj sa to všetko deje a ja s tým nemôžem nič robiť. Carlo náš boj vyhral. Nemôže ma síce vidieť, ale napokon ma dostal presne tam, kam chcel. Na kolená, na samé dno, do absolútneho zúfalstva a beznádeje.

„My to zvládneme,“ prehovorím k svojmu pokladu. Naozaj netuším, odkiaľ sa mi podarilo vyhrabať chabú nádej. Zrejme ide o ďalší mnou vytvorený klam. Nateraz ale nemám v rukách nič iné.

Okrem retiazky, ktorú si pripnem na krk a ukryjem pod košeľou pred celým zasraným svetom.

Ocitol som sa v akomsi paralelnom svete. Život upadol do zabudnutia, v podstate som ho celý ztratil. Zaujíma ma len to, že sa Grace čoskoro preberie.

Tak to predsa vraveli, nie? Štyridsaťosem hodín. Presne toľko času potrebovala, aby sa konečne vrátila späť, a práve bežia posledné minúty.

Sedím na stoličke pri jej posteli a už ani nevnímam pípanie prístrojov. Nevnímam vlastne nič, iba myslím, že poklopkávam prstami po malom stolíku, kým ju ostražito pozorujem a napäto čakám, kedy konečne nastane tá chvíľa.

Ak mi posledné hodiny pripadali ako večnosť, nie je to nič v porovnaní s tým, ako skurvene sa vlečie čas práve teraz. Stále však nehybne leží a jej oči ostávajú zatvorené. Už to ale nepotrvá dlho. Zaiste sa čoskoro prebudí a opäť uvidím jej úsmev.

Každým ďalším okamihom ma prepadá čoraz väčšia nervozita. Stále žiadna zmena.

„Tyler?“ ozve sa odkiaľsi hlas.

Nepatrí Grace, preto naň nereagujem.

„Tyler, kurva, no tak.“

„O chvíľu sa preberie,“ odpoviem mu, aby pochopil, že sa blíži veľký okamih, tak aby mi dal pokoj.

„Mal by si si trochu oddýchnuť. Už tri dni si nespál ani nejedol.“

Uznávam, oči ma neznesiteľne štípu, takže ten hlas má zrejme pravdu, ale jedlo a spánok sú to posledné, na čo dokážem myslieť.

„On sa zbláznil,“ započujem pre zmenu iný hlas. „Totálne mu jeblo.“

Čo tým myslí, pochopím vo chvíli, keď ku mne niekto pristúpi, chytí ma za ruku a zastaví moje zúrivé klopkanie o stolík. Prudko obrátim hlavu, zistím tak, že je to Arturo.

Pokiaľ si dobre spomínam, jeho tvár sa vždy nachádzala v preňho typickom flegmatickom móde a nech sa dialo čokoľvek, len máloktorá situácia ho dokázala rozhodiť natoľko, aby svoju masku stiahol. Teraz ju však nemá, dokonca si aj v mojom stave dovoľm tvrdiť, že sa v ňom mieša viacero emócií, a to ani za normálnych

okolností nie som žiaden odborník. Badám v ňom starosti, strach, neskrývaný smútok a aj pochopenie.

Zasiahne ma vlna trpkého uvedomenia si reality. Dar-
mo budem rátať minúty či sekundy. Grace sa nepreberie.
Nadalej ostáva v tomto stave, ktorý jej nedovolí prebu-
diť sa a vrátiť sa späť ku mne. Žiadne šťastie sa nekoná.

„Je mi to ľúto,“ prehovorí môj priateľ. „Nič ale nie je
stratené, rozumieš?“

Neverím mu jediné slovo. Všetko je stratené.

Dovolil som si na chvíľu uveriť nádeji a vyjsť na svet-
lo, len aby napokon celý svet ešte viac sčernel. Za po-
sledné hodiny sa nič nezmenilo a tak skoro ani nezmení.

Grace ostáva uväznená vo vlastnom tele, kým všet-
ci sráči nadalej žijú. Svet nikdy nebol spravodlivý a hoci
som sa zaprisahal, že ju do posledného okamihu budem
držať za ruku, nastal čas uviesť veci do pohybu.

Nakloním sa k jej tvári a priložím pery na čelo. Lúčim
sa s ňou po druhýkrát, lenže v tomto prípade som odhod-
laný do bodky splniť svoj sľub. Najprv ale musím preko-
nať prvú a najťažšiu prekážku.

Len čo sa postavím a otočím k dverám, je mi jasné, že
táto misia nebude jednoduchá. Arturo na mňa podozrie-
vavo hľadá a Paolo mu ani trochu nezaostáva.

„Chcem ísť domov,“ dám si záležať na presvedčivos-
ti svojich slov. V podstate neklamem, naozaj sa potrebu-
jem dostať do svojho apartmánu, keďže v zbrani stále ne-
mám náboje.

„Odveziem ťa,“ zamrmle Paolo.

Prejdem okolo Artura, ktorého pohľad ma vyprovádza
do chvíle, kým za nami Paolo zatvorí dvere. Tuším mi na
to neskočil, ostáva mi preto dúfať, že nepodnikne žiad-
ne kroky či opatrenia skôr, než sa zbavím druhého člena
svojej osobnej ochranky.

Lenže ani Paolo nepôsobí, že povolil v ostražitosti. Cestou na Park Avenue na mňa popri šoférovaní neustále zazerá, hoci sa snažím tváriť pokojne a vyrovnane. Zrejme nie som príliš presvedčivý, keďže ani pred bytovým domom ma nemieni nechať osamote a nanúti sa mi do apartmánu.

Nemám inú možnosť. Hneď ako prekročím prah bytu, rozbehnem sa na poschodie.

„Ja som to, kurva, vedel,“ započujem za chrptom Paolov hlas a hneď aj jeho kroky, ktorými sa ma snaží dobehnúť.

Našťastie som rýchlejší a dostanem sa do pracovne v predstihu, aby som za sebou zamkol dvere.

Zatrieska na ne. „Okamžite otvor, kurva s tebou!“

Ešte to tak.

Presuniem sa k vstavanej skrini a odsuniem jednej z dverí. Na prvý pohľad pôsobí úplne obyčajne. Prázdny priestor, žiadne police ani vešiaky. Vojdem dovnútra a položím prsty na zadnú stenu. Z vnútornej strany má primontované malé kolieska, vďaka ktorým ju bez námahy odsuniem na stranu. Pred očami sa mi objavia masívne oceľové dvere od trezoru. Odblokujú sa po zadaní kódu na svetelnom paneli nad úchytkou a odhalia tajomstvá, ktoré v ňom ukrývam.

Vytiahnem krabičku s nábojmi, naplním nimi svoju Berettu M9 a niekoľko nábojov si strčím do vrečka. Keď zatvorím trezor, zasuniem stenu na miesto a zavriem skriňu, obzriem sa k dverám. Paolo je ticho, to však neznamená, že tam nie je. Nepochybne stihol kontaktovať Artura, že niečo chystám, keďže vie, že v pracovni mám trezor so zbraňami.

Pevne chytím rukoväť a zhlboka sa nadýchnem. Snáď mi to niekedy odpustí. Odomknem dvere a len čo ich otvorím, namierim zbraň svojmu bratovi priamo na čelo.

V jeho očiach sa neodráža ani náznak strachu či pre-

kvapenia. Skôr mi pripomína Artura. Založí si ruky v bok a povzdychne si. „Naozaj to chceš takto?“

Ani nie, nemám ale na výber. Odpoveďou mu je môj prst na spúšti.

„Ako to chceš urobiť, Tyler? Budeš mŕtvy hneď, ako kolesá tvojho auta prekročia hranicu Lincoln Tunnel s Hobokenom.“

„Nájdem spôsob, ako sa tam dostať,“ uistím ho s odhodlaním.

„A čo potom?“ pristúpi o malý krok. Trhnutím ruky mu dám najavo, aby sa radšej nepribližoval, preto sa zastaví. „Carlo je nepochybne zašitý v nejakej diere a čaká, kedy ti rupne v hlave a vrazíš tam. Toto nie je riešenie.“

„A čo je riešenie?!“ zahulákam snád' na celý Manhattan.

Spoza rohu sa vynorí Arturo. „Ísť na to rozumne.“

Samozrejme, ako inak.

„Rozumne?“ neveriacky sa zasmejem a pre zmenu nasmerujem berettu na Artura. „Čo je podľa teba rozumné riešenie? Stáť na mieste ako vtedy a len sa prizerať?“

„Tyler,“ prehovorí Paolo s vážnosťou. „Ja som ťa tam našiel. Prikovali ťa k reťaziam ako zasraného psa. Videl som tvoje ruky. Urobil si, kurva, všetko, čo bolo v твоjich silách.“

Kurevsky sa mýli. „Nič o tom nevieš, Paolo.“ Namierim zbraň naňho. „Nevieš o tom absolútne nič!“ Ne-kontrolovateľne sa mi roztrasie celé telo. Pred očami sa mi opäť premietajú obrazy posledných dní a v ušiach mi znie jej hlas. Volá ma a prosí, aby som jej pomohol zo situácie, do ktorej sa dostala iba kvôli mne. „Mal som možnosti, ako jej pomôcť. Ja som ich, kurva, mal!“ Vyťahnem z vrecka karabínu a hodím mu k nohám prvú možnosť. „Ak by som ho poslúchol a povedal mu jedno posrané slovo. *Prosím!*“ A táto bola druhá.

„Tyler...“

„Nie, Arturo!“ preruším ho a obrátim k nemu tvár, kým berettou stále mierim na Paola. „Nesnaž sa ma presvedčiť, že som sa zachoval správne. Zlyhal som ako partner, zlyhal som ako otec, ale nezlyhal som ako don! Držal som si svoju skurvenú tvár, kým Tino znásilňoval Grace a zabíjal naše dieťa a neurobil som nič, aby som tomu zabránil, a to všetko iba kvôli tomu, že som tým, kým som! To ja som ju zabil! Je mŕtva iba kvôli mne!“

Nasledujúce udalosti sa zbehnú takou rýchlosťou, že ich nedokážem poriadne vnímať a už vôbec na ne reagovať. Niektí mi z ruky vytrhne zbraň, do uší mi prenikne hlasitý zvuk výstrelu a zároveň na tvári ucítim ostrú bolesť. Je to Arturova päšť, lenže skôr než sa od nečakanej rany stihnem stretnúť s podlahou, zachytí ma za temeno.

„Už to nikdy nevyslov, rozumieš?“ prehovorí nasrane skrz zuby priamo do mojej krvou zaliatej tváre. „Ona stále dýcha. Jej srdce stále bije. Tak už to nikdy, kurva, nehovor!“ Pritiahne ma k sebe do objatia a pevne zovrie.

Všetko sa na mňa zosype ako skurvený domček, akurát nie z kariet, ale tehál. Padajú mi na hlavu, a síce ma čoskoro zaiste zasypú, nedokážu ma zabiť. A to je to, čo nenávidím najviac. Mal som byť mŕtvy a všetko by bolo v poriadku, pretože by jej nik neublížil.

Na pleciach ucítim ďalší stisk. Je to druhý z mojich bratov. Prvýkrát v živote si dovoľm ukázať svoju slabosť, pretože viem, že pri nich som v bezpečí. Môžem zo seba vypustiť všetok žiaľ, bolesť aj hnev, každé svinstvo, aké sa vo mne za posledné dni nahromadilo a zaplnilo moje vnútro. Nie je snáď ani možné, aby človek dokázal zažívať takúto bezmocnosť, lenže práve to pociťujem na vlastnej koži. Je len ich zásluhou, že vôbec stojím na nohách.

Vraví sa, že keď dáme svojim emóciám voľný prie-

beh, uľaví sa nám. Nie je to pravda. Nepocitujem ani náznak uvoľnenia, skôr mám pocit, akoby som už naozaj zomrel.

„Chcel, aby som si kľakol a poprosil ho,“ pošepkám do Arturovho saka, keď sa mi podarí trochu upokojiť.

„Vieš, že by sa tým nič nezmenilo.“ Objíme ma pevnejšie. „Nenechal by ju odísť.“

Lenže čo ak áno? *Keby bolo keby* je skurvená otázka, ktorú som si nikdy nekládol. Nikdy som sa nezamýšľal, či by som v určitej situácii konal inak. Každý môj krok priniesol určité následky, na ktoré som reagoval, až keď nastali. Teraz sa ale nedokážem pýtať nič iné.

Čo by sa dialo, ak by...?

Odpoveď už nikdy nezistím, som si však istý, že aj keď som v tej zasranej miestnosti ostal sám, teraz sám nie som a moji bratia urobia čokoľvek, aby spravodlivosť v našom podaní dostala zadosťučinenia.

Potvrdia to aj slová, ktoré mi Arturo pošepká. „Nechaj to na mňa. Nastal čas, aby som ti po ôsmich rokoch splatil svoj dlh.“